Nečekaná návštěva

„Fanny!“ křičel strýček Quentin ze všech sil a řítil se po schodech s dopisem v rukou. „Fanny! Kde jsi?“

„Tady jsem, drahý, tady. Pomáhám Joanně s úklidem,“ odpověděla teta Fanny a vyhlédla ze dveří ložnice. „Nemusíš tak křičet, nejsem hluchá. Co se děje?“

„Dostal jsem dopis od jednoho starého přítele, profesora Haylinga,“ vysvětloval strýček Quentin. „Pamatuješ si na něho přece, viď?“

„Myslíš toho pána, který byl u nás před několika lety? Toho, co vždycky zapomněl přijít k obědu?“ zeptala se teta Fanny a vyklepala prach z kabátu svého manžela, který právě držela v rukou.

„Co to děláš?“ ohradil se strýček Quentin. „Hrozně to práší. Poslouchej – profesor přijede už dnes, a ne příští týden, jak bylo původně v plánu.“

Teta Fanny zírala na manžela s pusou dokořán. „Ale to nejde!“ protestovala. „Dneska se vrátí George a s ní přijedou bratranci a sestřenice. Vždyť to přece víš!“

„Úplně jsem na to zapomněl,“ přiznal se strýček Quentin. „Tak George zavolej a řekni jí, ať tam ještě zůstanou – nemůžou tu být s profesorem Haylingem dohromady. Chci, aby byl v domě absolutní klid. Budeme probírat profesorův nový objev. Nedívej se na mě tak, drahoušku, je to velice důležité.“

„Pro děti je zase důležité, že to může zhatit jejich

prázdninové plány," namítla teta Fanny. „George byla s Dickem, Juliánem a Annou u jejich rodičů, protože jsi měl nějakou neodkladnou práci a nechtěl jsi, aby tě někdo rušil. Dobře víš, že dneska mají všichni přijet sem. Quentine, musíš svému příteli zavolat a říct mu, aby nejezdil."

„Dobře, dobře, drahá, udělám to," konejšil svou ženu strýček Quentin. „Ale nebude se mu to líbit. Vůbec se mu to nebude líbit."

Strýček odešel telefonovat do studovny a teta spěchala připravit pokoje pro děti.

„Anna může spát s George jako obvykle," řekla Joanně, která u nich vařila a pomáhala s vedením domácnosti. „A chlapci budou spát v pokoji pro hosty."

„Už se těším, až bude celá Pětka zase pohromadě," radovala se Joanna, která právě luxovala chodbu před ložnicemi. „Nemůžu se dočkat. Včera jsem jim upekla dva obrovské koláče."

„Vy je rozmazlujete, Joanno," usmála se teta Fanny. „Není divu, že vás děti úplně zbožňují. Teď se dáme – ach bože – manžel už mě zase volá. Už jdu, hned jsem tam!"

Seběhla dolů, proběhla halou a vešla do pracovny. Strýček Quentin tam stál s telefonním sluchátkem v ruce. „Co mám dělat?" vyštěkl. „Profesor Hayling už je na cestě. Nemohu ho zastavit. Přijede sem i se svým synem, takže budou dva."

„Se synem! No to nám ještě scházelo!" bědovala teta Fanny. „Kam je uložíme, když tu bude George s dětmi?"

„Zavolej George a řekni jí, ať ještě týden zůstane u svých bratranců," navrhl strýček Quentin podrážděně.

ným hlasem. „Nemá smysl, aby sem přijeli všichni najednou."

„Ale Quentine, dobře víš, že jejich rodiče dnes vyrážejí na nějaký zájezd. V domě nikdo nebude. Já se zblázním. Zkusím George zavolat a nějak se s ní domluvit."

Teta zvedla telefon a snažila se navázat spojení. Dlouhou dobu se nikdo neozýval. Potom konečně zaslechla čísi hlas. „Haló, kdo je tam?"

„Tady je Kirrinová. Mohla bych mluvit s George, prosím?"

„Je mi líto, ale nikdo už tu není. Všichni odjeli na kolech," oznámil neznámý hlas v telefonu. „Já jsem soused. Přišel jsem zkontrolovat, jestli je všechno v pořádku. Bohužel vám George nemohu dát k telefonu."

„Nevadí, děkuji vám," řekla teta Fanny, zavěsila a zhluboka si vzdychla. Co jen bude proboha dělat? Profesor Hayling se synem míří ke Kirrinské chalupě – stejně jako Správná pětka – a nikdo už je nezastaví. Co si jen počne?

„Quentine," oslovila svého muže, který se v pracovně snažil uklidit obrovské hromady papírů. „Poslouchej mě, Quentine, George už je s dětmi na cestě sem. Co si počnu s domem plným lidí? Zdá se, že někdo bude muset spát v Timově boudě. Nebo bych ti mohla ustlat v kůlně na uhlí."

„Nemám čas," zavrčel strýček Quentin. „Musím to tady dát do pořádku, než přijede profesor Hayling. A prosím tě, řekni dětem, aby se chovaly slušně. Profesor je trochu nervózní a..."

„Quentine, *já* začínám být trochu nervózní," přeru-

šila manžela teta Fanny. „Jestli...“ Vtom se odmlčela a vyděšeně se zadívala k oknu. Ukázala na něj a vyrazila ze sebe: „Co to proboha je?“

Strýček se otočil a strnul. „Vypadá to jako opice. Ale kde se tam vzala?“

Na chodbě se ozval hlas. Byla to Joanna. „Přijelo nějaké auto – myslím, že to bude ta návštěva – nějaký pán a malý kluk.“

Teta Fanny stále zírala na opici, která škrábala na okenní tabulku a vydávala přitom legrační zvuky. Tiskla nos na sklo jako malé dítě.

„Neříkej mi, že tvůj přítel má opici a že ji k nám přivezl na návštěvu!“ zaúpěla chudák teta. U dveří se ozval zvonek. Teta vyskočila a běžela otevřít.

Ano – byl to pan Hayling, roztržitý profesor, který si při své minulé návštěvě v Kirrinské chalupě nemohl zapamatovat, kdy se chodí k jídlu. Vedle něho stál asi devítiletý chlapec s opicí na rameni. Tetě se zdálo, že se jí chlapec dost podobá.

Profesor vpochodoval do domu a přes rameno zavolal na taxikáře: „Zaneste mi prosím zavazadla dovnitř. Dobrý den, paní Kirrinová, jsem rád, že vás zase vidím. Kde máte manžela? Mám pro něho velice zajímavé zprávy. Quentine, tady jsi! Máš pro mě připravené ty materiály?“

„Příteli!“ rozzářil se strýček Quentin a srdečně potřásl profesorovi rukou. „To jsem rád, že tě vidím. To je báječné, žes mohl přijet.“

„To je můj syn Kutil,“ řekl profesor a poklepal chlapce po zádech, až ho málem povalil na zem. „Nemohu si vzpomenout, jak se vlastně jmenuje – říkáme mu

Kutil, protože strašně rád opravuje auta, je do nich úplně zblázněný. Podej ruku a pozdrav, Kutile! A kde je naše Nezbeda?“

Chudák teta Fanny se nezmohla ani na slovo. O profesorovi se něco podobného rozhodně říct nedalo. Od chvíle, co pronikl do haly, ještě nezavřel pusu.

Vypadá to tady jako v cirkuse, napadlo tetu Fanny. Ještě nemám připravené pokoje – a co teprve oběd? Ach bože – a to tady ještě nejsou děti. Co to dělá ta opice? Nezbeda stála před zrcadlem a šklebila se na sebe.

Hosté se odebrali do pokoje a posadili se. Strýček Quentin se už nemohl dočkat, až začne s profesorem probírat jejich důležité problémy. Odběhl do pracovny, přinesl objemný svazek papírů a začal je rozkládat po stole.

„Ne, Quentine, tady ne!“ prohlásila teta Fanny rozhodným hlasem. „Běžte si s těmi lejstry do pracovny. Joanno, buďte tak hodná a pomozte mi s těmi kufry do pokoje pro hosty. Tomu chlapci tam usteleme na gauči. Jinde není místo.“

„A co ta opice?“ chtěla vědět Joanna, která z Nezbedy nespouštěla oči. „Jí taky budeme chystat postel?“

„Nezbeda spí se mnou,“ ozval se Kutil nečekaně silným hlasem. Vrhl se ke schodišti a začal vydávat podivné bručivé zvuky. Paní Kirrinová na něho zmateně pohlédla.

„Co je tomu dítěti?“ zeptala se starostlivě.

„Nic mu není – jen si hraje na auto,“ uklidnil ji profesor. „Říkal jsem vám, že je do aut úplně zamilovaný.“

„Jsem auto – jaguár!“ řval Kutil. „Copak neslyšíte ten silný motor? R–R–R–R–R–R–R! Pojď, Nezbedo, svezu tě!“

Opice vyšplhala po schodech a skočila chlapci na rameno. Přitom rozčileně brebentila svým legračním hláskem. Jaguár s opicí zřejmě projížděl všemi ložnicemi a každou chvíli hlasitě zatroubil.

„Je ten chlapec stále tak hlučný?“ vyzvídal opatrně strýček Quentin. „V tom rámusu se přece nedá pracovat.“

„Mám na zahradě zvukotěsnou pracovnu,“ přiznal se profesor. „Doufám, Quentine, že máš rovněž zvukotěsnou pracovnu?“

„Bohužel ne,“ povzdychl si strýček Quentin. S vyděšeným výrazem v očích naslouchal zvukům „jaguára“, který se mu projížděl nad hlavou. To se přece nedá vydržet déle než dvě minuty! Při představě, že u nich to hrozné dítě bude celý týden, mu naskakovala husí kůže.

Strýček odvedl profesora do pracovny a zavřel za sebou dveře. Ale nebylo to nic platné. Žádné dveře ho nedokázaly zbavit těch příšerných zvuků.

Teta Fanny pohlédla na hromadu zavazadel. Proč se profesor raději neubytoval v hotelu? To bude pěkný blázinec – s Pětkou, profesorem a klukem, který si zřejmě od rána do večera hraje na auto. A k tomu opice! Kde vůbec všichni budou spát?